

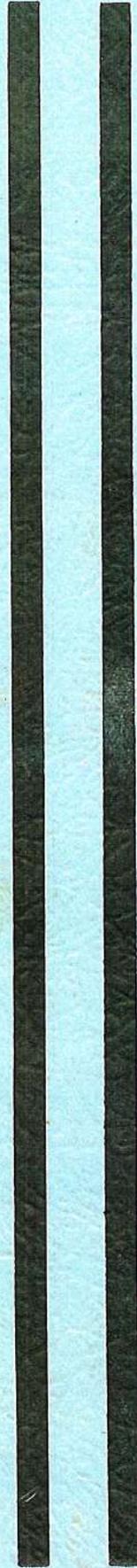
בין ישר
בן חזק ושמעון

דיד ■

רט |

אנד

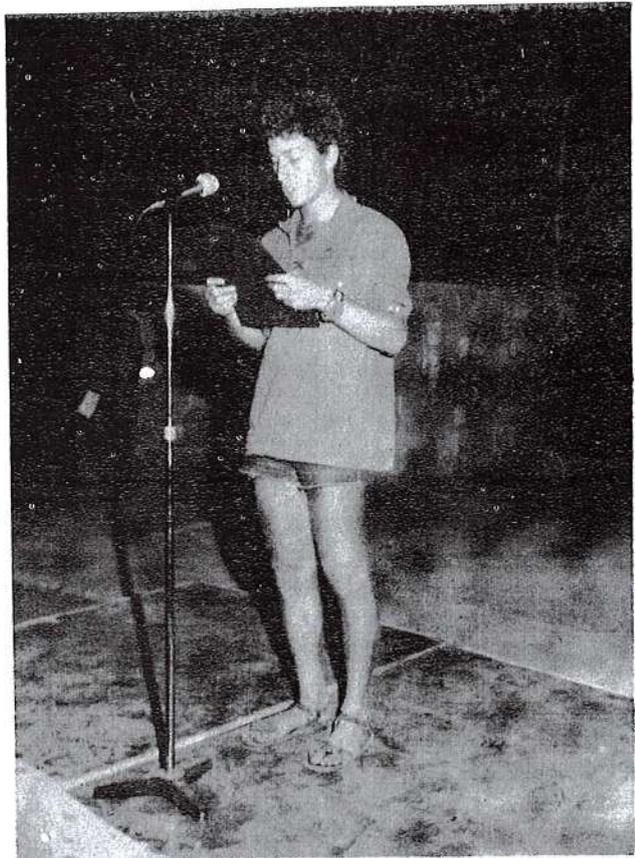
רנו

מכבדים אנו בערב זה ובמועד זה, את זכרו של יואל כהן זכרונו לברכה.
 הלב עוד לא מעכל, והנפש ממאנת להאמין. כי דמותו עוד ניצבת מול עיננו, מחייכת
 ושופעת חיים כפי שאנו זוכרים וכפי שנזכור אותו תמיד.
 יואל נהרג בתאונת דרכים בשעה שחזר מעבודתו בעזה, במסגרת שירות הבטחון הכללי
 מעשיהם ופועלם של אנשי הש.ב. למען בטחון האומה, חסויים ועלומים גם בשעת מותם
 בעת מילוי תפקידם.

ישנם אנשים אשר אולי יתמהו מדוע ולמה הטכס הוא צבאי במתכונתו, אסור לנו
 לשכוח, שיואל ושאר אנשי הש.ב. חיילים הם ממש כמו חבריהם ואנשיהם אשר לובשים
 מדי צה"ל, חיילים המה בקו הראשון, מסוכן לא פחות משאר הקוים ולוחמים את מלחמת
 העם בחשאי וללא פרסום.

לא נשכח את יואל ורוחו עוד מרחפת בין האנשים שהכירו ואהבו אותו ובתוך
 כחלי מבנה זה.

כבוד ראש העיר- מר" אלי דיין

משפחה- יואל כהן ז"ל היקרה

בוגרי התנועה בקן "דרום"

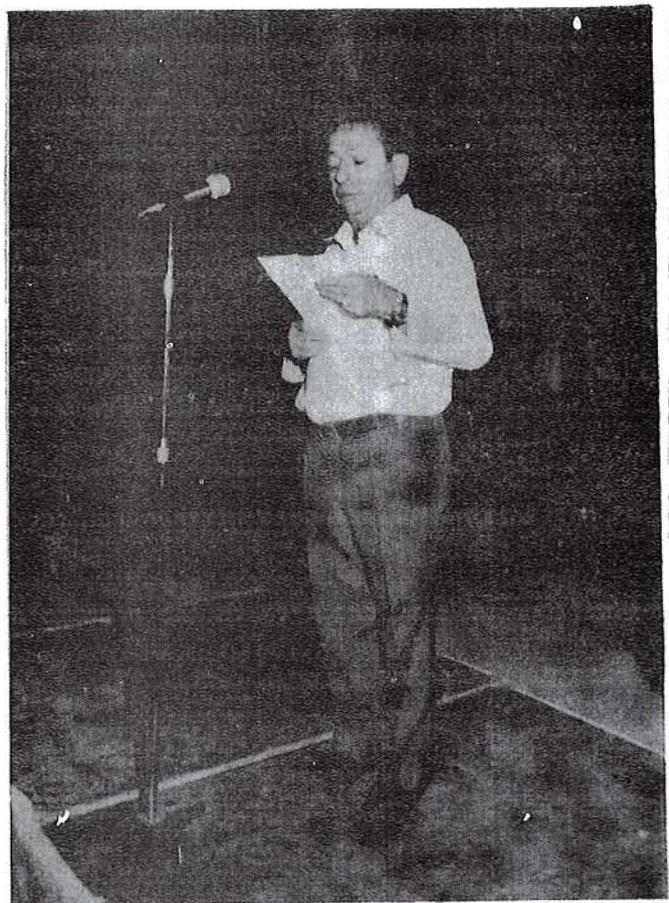
מדריכי וחניכי התנועה בקן- של ההסתדרות הנוער העובד והלומד החטיבה החניכים שליד מועצת פועלי אשקלון.

הערב מוקדש לזכרו של יואל כהן ז"ל- לא עבר חודש ימים שנקטפו חיינו הצעירים וזיו עלומיו הנעימים, בתאונה טרגית תוך מילוי תפקידו.

יואל היה חניך מועדון זה בו התחנך, צמח, רקט את תאי חברותו עם חבריו "שיבדלו לחיים" אשר אבידתו לו נתנה מנוח לנפשם הצעירה. במה וכיצד יבטאו את הזדהותם? לכאב הוריו, אביו, אמו, אחיו, ובני-משפחתו. בוגרי התנועה- הרגישו ומרגישים- קשר אחים קשור בחוט השני ליואל כהן ז"ל, חוט זוהר, כובש בצבעו את ליבם הרך והצעיר. בערב זה מחזיקים ומאמצים ללבותיהם את קרבתו, ידידותו, חברותו, מסירותו, ואהבתו אליהם. אותן הפעולות שהפכו להסטוריה קטנה שיצרו יחד, אבל הסטוריה שבזכותה ימשיכו ללכת בדרכם מאות ואף אלפים צעירים חניכים ברוח החלוציות שחנכה לעבודה, ולמלאכה וגבורה תוך שירותם הצבאי לא מזמן ערכנו במועדון זה אזכרה לצביקה צבוטרו (צורן), יוסי עמי, ועתה ליואל. נפל בחלקו של מועדון זה להצמיח ולחנך בחורים כאלה, ובזכות כאלה נהייה מועדון זה וימשיך לתת לו חיים שוקקים כדי שזכרם של יואל וחבריו לא ימוש מתוכו ומזכרוֹננו אנו.

יהיה זכרו ברוך וקדוש לעד

יעקב אלון-ראש מועצת הפועלים.

יואל שלנו נולד בקיץ 1962 וכבר אז רצינו בן יומנו מיהר להכנס אל העולם הזה, ונולד לאמא על המשקל לפני שהגיע לחדר הלידה. כאילו כבר אז ידע שהזמן קצר ודוחק וצריך כל רגע לנצל ולהספיק.....
והמרץ שאיתו נולד ליווה אותו בכל עשדים ושתיים שנותיו הקצרות והיפות.

אני זוכרת אותו שבהיותו בן 3 שנים קפץ או שמא נפל מקומה שניה ו... לא ארע לו דבר "נס של חנוכה" אמרו לנו אז....

ואז"כ היה המאבק של בית-ספר היסודי בו ילמד, ולבטוף התחיל וסיים את לימודיו בבית-ספר "רמז", ושוב המאבק בבית-ספר העל יסודי, ואז החליט ללמוד בבית-ספר "אורט" באשקלון.

וכשהגיע השעה להתגייס לצה"ל הוא היה אפוף בגאווה וברצון בלתי נלאה לשרת בחייל קרבי, ואמנם התגייס לגולני. ואנו זוכרים את האושר והגאווה הרבים שהיו על פניו בטקס סיום הסירינות שנערך בגולן. ואנו נטענו לחגוג עימו, כמה שמח הוא היה...
ואת השעות הארוכות שבילינו לצידו בבית-חולים הדסה בירושלים בעת שנפצע ואת ההומור ורגעי הצחוק עם האחיות שטיפלו בו...

ואת היום שחזר הביתה מקפץ על רגל אחת ובשתי ידיו מחבק את אמא חזק חזק, חזרתי הוא אמר... הכל בסדר. קשה לי לזכור רגעים טפורים ללא בדיחה או סיפור משעשע, בכל מקום שיואל נמצא- שומעים צחוקים מתגלגלים. והיום בו נתקבל לשרות הבטחון- לא היה מאושר ממנו, כל האישיות שלו היתה מלאה נכונות לכת, להלחם, למטור והכל ברוחב לב.

עוד בערב האחרון של חיוך, באותו מוצאי שבת שחגגנו בנתניה, כמה רקדת, כמה שמחת, ובידור וכולם סביבך. יואל שלנו, היה לך עוד כל כך הרבה לתת ובעיקר עוד כל כך הרבה לקבל מהחיים.

אבל זה נפט, זה נגמר, לא נותן ולא מקבל...!

הבית לא בית והשמחה עברה ולא חשוב. והנכדים כולם, שכל כך אהבת נכנסים הביתה דוממים! אין מי שירקוד איתם ויחבק איתם בכדורגל, וירגיז אותם ויצחק אותם. הם כולם יודעים ו... שותקים. רק ניסו מעיז לפרוק מהלב את הכאב שאינו מביץ והוא רק רוצה לראות אותך ולא מפסיק לשאול "אז איפה יואל?" אז מתי יחזור?" אני רוצה אותו" כל הזמן אני סופר וחסר לי אחד. ואנחנו נחנקים מדמעות ולא מעיזים לאמר את המר מכל...
שלא חשוב! כי גם אנחנו מקווים...

וכמו שכל כך מיהרת לבוא לעולם הזה, כך מיהרת לעזוב אותו. זה היה ביקור קצר עם פרידה מאד כואבת וקשה. אנחנו יודעים שלא אמרנו דבר עליך, כי יש עוד כל כך הרבה דברים לאמר, ואת כל השאר אנחנו נושאים בלב אליך עד יום מותנו.

שלך באהבה עד מוות.

אמא - אבא

זהו, הפעם כנראה, המכתב הזה יגיע לתומו וגם יגיע לעוד רבים שיקראו אותו, שלא כמו כל מאות ואלפי

המכתבים שאני כותבת אליך מזה תשעה חודשים והם מגיעים רק אליך ממעמקי ליבי השותח כאב....

חמיד חשבתי שהשפה עשירה דיה, ויש בה את כל המילים כדי לתאר את המתרחש בעולם הנשמה-סוערת ושקטה...

אך כיום אני יודעת שהיא דלה ואין אף מילה בעולם שחבטא את אשר אני מרגישה וכל אחיך ואמא ואבא מרגישים,

לא! אין!

אני לא רוצה לספר על מה שהיית ולכן אני כותבת אליך כעת ועכשיו. כי כל שהיית, אחת גם עכשיו- לא נמוג

ולא נגמר ולא ולא נעלם!!!

לא עובר רגע ביממה שאתה לא איתי. אני נוסעת ופתאם שומעת את קט סטיבנס ומייד רואה אותך שדוע במלוא

הדר גופך על השטיח בסלון עוצם את עיניך הגדולות והמאורות וממלמל בלחש את הפזמון... כמה רוק יש בגוף

הגדול והנהדר שלך! ופתאם דיויד ברוזה עם האישה שאיתי ואתה צץ ועולה לנגד עיני בהופעה היא בקולנוע

"רחל" רוקד ושר ו"מדליק" את כולם מסביב, ועם זר הסיגליות הבוגדני....

והחיים האלה מלאי בגידה הם! איך הם בגדו בך אחי יקירי שלי?!

איך הם בגדו ולא נתנו לך הזדמנות נוספת לשיר איתם ולחיות אותם- את החיים. איך? ולמה?! ואני כמו

סטוטלה... מנסה לעצור רגע ורוצה להחזיק את הכאב במלא כף היד, רוצה להרגיש אותו ולהצרב ולהיכוות אך

בין רגע מושלכת אל חוסר ההבנה אל חוסר הישע ואי-יכולת לקלוט אותו במלואו, וברגעים אלו אני איני

סאמינה אני מצפה לשמוע את פסיעת רגלך הכבדה ואת צחוקך המתלעג והמתגלגל איפה הוא? הוא מהדהד לו

רחוק במרחב וקרוב לאוזן, ושוב מפליג ונעלם בחוך חלל עצוב וחשוך. זהו חלל- זו המילה- ח ל ל -

זה מה שהותרת בחיינו יואל יקר ואחד. וגם את החלל כמושג תאורטי אני לא מבינה אז איך וכיצד אביך

חלל שרק לפני רגע קט אחד היה כל-כך כל-כך מלא, כל-כך כל-כך איתי ושלי איך? איך?

בנתיים עבר לו קייץ אחד מלא באותו חלל שהותרת... והנה כבר גווע החורף הנוראי והמבודד שזלף, ואתה

איננו... וכבר האביב מתדפק, והחרציות פורחות והאביב הזה- אני שונאת אותו- הוא זר ומתנכר והוא ריק

כל-כך ריק... ועליך יואל שלי איזה קייץ עברת אתה? ואיזה חורף? והאביב? האם הוא בא???

הים של הקייץ הבא יואל מלא דמעות, הגים שכל-כך אהבת, הרבה יותר מלוח השנה, הוא רווי בדמעותיה הצורבות

של אמא, יואל. הוא ספוג בדמעותיו של אבא, הוא גולש מדמעותינו שלנו- של שבעת אחיך הדואבים וכואבים

והחסרים אותך כל-כך, יואל!!!

אני כבר לא יודעת וגם לא בטוחה, מהו אותו דבר שמחזיק אותנו לקיים את ההמשכיות החיים, האם זה כוח

או שמא חולשה? אני רק יודעת שאנחנו פה ועכשיו וממשיכים ואתה כבר לא! אתה פתאם עצרת והעצירה הזו כה

פתאומית היא!

ואני כועסת, אני מלאת זעם ואיך לי שום נחמה ושום צרת רבים אינה מנחמת, כי בין אותם רבים שכואבים
 אני בודדה וכשאני עם כאבי אני ערירית ורק אתה יואל רק אתה כשחבוא, תציל אותי מהבדידות האיומה
 הזו. אולי מצפים ממני שאכתוב את מסכת חייך, אך אני אינני יכולה וגם אני רוצה לעשות זאת כי חייך
 לא מסכת הם, כי חייך הם חיים מלאי חיים של היום יום, שכל רגע מעשירים ושזיים שנותיך הם יואל של פה
 ועכשיו ושום דיו לא תוכל לתארם ושום דף, דפים, או ספר לא יכילו חיוך אחד שלך, או רגע של זעם אחד....
 ולכן אני בעיקר כותבת על כמה רגעים של חיי, מאלפי רגעים של מותך. מבלי לחוש אני מוצאת את עצמי
 כותבת את האמת המרה היחידה והסופית... מ ו ו ת... אני מתאפקת לא למחוק את השורות האחרונות, כי הן
 הראייה למצב שאני ללא הרף מתכחשת לו... אבל היא חזקה ממני והיא חוזרת ומכה בי ומדירה שינה מעיני
 ואני, בחוסר אונים עומדת שפופה למולה...

יואל שלי, הכל רווי כאב, וכל רגע רחוס בעצב תהומי, אבל איך רגע שידמה בכאב, לרגע שבו אני נאלצת לנשק
 לאבן המונחת על לוח ליבך הרחב כי זה מה שנוחר לי לנשק, ולהפרד ממך. במקום הנוראי ההוא בו אתה מוקף
 בהכרים צעירים ועם זאת אתה לבד, כל-כך לבד. ובחורך כל הלבד הזה אנחנו עוד קמים והולכים ראז זה נורא,
 או אלוהים, כמה זה נורא!!!

יש האומרים "שבמותם ציוו לנו את החיים" האמנם?? ואם כן אילו מן חיים? בזיים הללו שנוחרו
 לנו אנו חיים אותך, נושמים אותך, כואבים אותך, צוחקים אותך, וזועקים אותך. אל לב אותם שמייס
 רחוקים ולא מושגים.....

ה י ה כ ל א ה י ה....

נושקת אותך ונושמת אותך

נ י צ ה

חמישה- עשר בתמוז

עד ליום זה, זוכר אני אותך אחי, כאשר שמחה וצחוק על פניך ושפתיך.
את החינניות והעליזות שיצרת סביבתך, ואת הכעס על מעשי שובבות של עלומים ונעורים.

אך, בחודש תמוז, בחמישה-עשר בו, יום ככל הימים, יום דמה רשע להכניעני
משוש לבי שבת; והושלכתי מבית מרגועי, אני ואבלי פתחי - יום נאספת אחי
ויקירי, לכן אקונן תמיד בחודש תמוז.

בחודש תמוז, אפפו עלי רחות ואנחות, בחמישה-עשר בו חרב עלי ערלמי;
געה געיתי בבכי ועל כל ראש יגון - כי ביום זה חרב עולמי, וסבבוני תלאות וגברה
יד צערי ויגוני בכל פינות.

בחודש תמוז, זעם צור נשאתי וחמתי בי הבעיר, בחמישה-עשר בו.
הלחלה אחזתני - וסער מסעיר; טובות ציפיתי מיום זה, אך - המציאות על פני טפחה
ואזלת ידי לחורבן עולמי.

בחודש תמוז, יום- יום ככל יום, בחמישה-עשר בו כבודי גלה ותפארתי
הוסרה, לשברי אין נהה ומכתי נחלה ורוחי נשברה, ושבתה השמחה, הגילה והצהלה מביתי
ומבית אבי.

וכעת, בחודש תמוז, בחמישה-עשר בו ובכל השנה, שנה בשנה - ביום זה
ממרור אוכל ובו חובלה רוחי ותוחלתי נכזבה.

מספד מר אגדיל ורחקו השמחות; לכן, בו פי אייליל ונהי אתמיד. כי ביום
זה בטלה שמחת התמיד.

קרא עלי מועד והמוני שכול שכל כל זר וקרוב, חמל עלי אחי, ישבו ודיברו
על לב עגומים ושבורים.

בחמישה-עשר לחודש זה, יושבים משתוממים המומים.

יהי גלגל עלינו המון רחמיק ממרומים אל מלך יושב על כסא רחמים.

אתה אחי, אתנו תמיד, יום-יום, שעה-שעה, בכל אשר נעשה ובכל

אשר נלך - - -

עם שובך מקורס המייכים

למחר שרות מפרך ב " גולני " , נפגשנר

בבצא מדיך צעיר למחקן האימונים .

קצת היתה עליך ההסתגלות והמעבר

פייסיה לוחמת ליחידה בעורף ,

שכבודת שדה ובט"ש

לשכבודת הדרכה מפרכת .

אך למרות הכל עשית עבודתך במסירות רבה

שיממת דוגמא ומופת לכל המודייכים שבאו אחריך

הצנחה לכל משימה בראשם .

ביים שרתך פעיל בבניית מתקן האימונים ,

רזכייב להערכת כולם על כך .

עב סיום שרותך טאפת להמשיך בעשייה

הבכחוננית והצטרפת לשרות .

שרים הספקה למצוח עצמך

ובילקחה מאיחנו בדמי ימך .

יבי זכרך בררך !!!

רסייך בגרלה ניסך

נעמי שמר .

עצוב למות באמצע התמוד .
דגלי הקזץ נישאים אל על .
פראש המורן מור הזמה ולא קחול
ועל קיצה ועל קצירנה הידוד נפל .

עצוב למות באמצע התמוד
דוקא קשהאפורסקים בשפע .
וכל הפרי דוקא צוחק בשל
ועל קיצה ועל קצירנה הידוד נפל .

עצוב למות באמצע התמוד
אבל באמצע התמוד אמת .
אל בדיקתני הפרי שהתזמנה .
הידוד אחר הידוד נפל ופול
ועל קיצה- ועל קצירנה- ועל הפל
עצוב למות באמצע התמוד .
